

vis paa, at den ærede Forslagsstiller vilde have Held med sig, naar han prøvede derpaa; thi ganske uden videre, at udtale, at Egtefæb med en afbød Broders Enke, med Færbroders eller Morbroders Enke, m. v. ubetinget skulde være tillabeligt, tvivler jeg dog om, at man vilde gaae ind paa. Det er saaledes ogsaa, hvad denne Paragraph angaaer, egentlig Civillovbogens Bestemmelser, med Hensyn til hvilke den ærede Forslagsstiller burde andrage paa Forandring. Har han nu, som han siger, end ikke nogen som helst Erbhødighed for Videnfæb og Systemer, haaber jeg dog, han har det for de bestaaende Love, ligesom jeg vel ogsaa, da han har udtalt, at han har særdeles Erbhødighed for Udkastet, tør haabe, at han vil finde noget Rigtigt i de Betragtninger, jeg her har gjort gjældende.

Safs: Jeg har fundet noget Rigtigt og noget Urigtigt deri, og jeg har ogsaa nogen Erbhødighed for Systemer, men Systemerne vegle med de forskjellige Menneftaalbere og Aarhundreder; de juridiske og theologiske Systemer, som man havde for 2 a 300 Aar siden, dem lee vi nu af Allesammen. Jeg har megen Erbhødighed for meget af, hvad den ærede Ordfører nu har sagt, men jeg maa dog protestere mod hans Paaastand om, at ved mine Forslag, navnlig ved det ene af dem, skulde Egtefæbets Hellighed lide et Skaar. Det Forslag tjener til at fremme Sædeligheden i det Hele; det er just en Modgift mod Usædeligheden og bevarer allsaa Egtefæbets Hellighed. Det er nu en Sag, som, efter hvad jeg hører, ifølge de juridiske Systemer ikke kan høre herhen, og jeg finder det derfor overflødigt endnu længere at forsætte Debatten herom. Man kunde jo herfra let foranlediges til at komme ind paa, hvorvidt den bestaaende Lovgivnings Forrifter om Egtefæbet i det Hele ere passende til Tiden, om der ikke maatte gjøres nogen Forskiel mellem det borgerlige og det kirkelige Egtefæb i de heromhandlede Henseender osv.; men jeg skal ikke søge at komme ind derpaa, da det ikke hører hjemme her. — Noget af det Vigtigere er jo unægtelig den nye Paragraph, som Udkastet har foreslaet optagen, og det gjør mig ondt. — hvad jeg ikke vidste for-

hen, skjøndt jeg nok syntes, at der i Udkastets Betænkning stod Noget af, hvad Ordføreren nu bemærkede derom —, at naar denne Paragraph ikke bliver indført, ville i paa kommende Tilfælde meget eenfoldige Mennefter kunne blive straffede endnu strengere. (Afbrydelse.) Det viser, hvor vigtigt det er at faae en ny Lovbog, hører jeg, der siges; men det viser ogsaa, hvor daarlig den gamle har været, saa det er jo godt, at der kan blive hjulpet noget derpaa. Jeg maa imidlertid vedblivende være af den Mening, at der aldeles ikke kan være Tale om falsk Vidnesbyrd, hvor Vedkommende kun ligefrem har glemt at anføre Noget; det er jo saa naturligt at glemme Noget, og just den Eenfoldige, som første Gang møder i en criminel Sag, kan meget let blive saa besippet, at han glemmer Et eller Andet, og at der saa skal bestemmes Straf af Fængsel for en saadan Ubetænkfomhed, synes mig at være urigtigt. Mig forekommer det, at Vøder i ethvert Tilfælde kunde være meer end nok.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Udkastets Forslag til §§ 142 og 143:

De 2 Paragrapher samles i een Paragraph, og redigeres da 1ste Linie af § 143, der bliver Paragraphens 2det Stykke, saaledes:

„Tilbagefalder imidlertid Vidnet af egen Drift sin falske Forklaring“: med 37 Stemmer.

2) Udkastets § 142 med den vedtagne Forandring:

Det Vidne, der for Retten edelig aflægger falsk Forklaring, hvad enten Edfæstelsen følger efter Forklaringen eller denne afgives i Henshold til en foregaaende Edfæstelse, anses med Strafarbejde fra 2 indtil 10 Aar, forsaavidt ikke højere Straf maatte være forskyldt ifølge Bestaffenheden af det ved den falske Forklaring bevirkede eller tilsigtede Onde:

Tilbagefalder imidlertid Vidnet af egen Drift sin falske Forklaring, kan en ringere Grad af Strafarbejde anvendes, og under særdeles formildende Omstændigheder kan Straffen endog